

# Rödluvan och Vargen

(Bröderna Grimm)

En gång för länge sedan fanns det en liten flicka, som alla tyckte mycket om, men mest av alla hennes mormor. Hon skulle kunna ge detta barn vad som helst. En gång gav hon henne en liten röd luva, som passade henne så bra att hon aldrig ville ha på sig något annat. Hon kallades därför för Rödluvan.

En dag sa hennes mor till henne "Kom Rödluvan, här är en bit av den nybakade kakan och en flaska vin. Tag med dem till din mormor, hon är lite sjuk och det skulle göra henne gott. Gå innan det blir för varmt. Gå försiktigt och lämna inte vägen, för då kan du ramla och slå sönder flaskan. När du kommer in i hennes rum, skall du inte glömma att säga god morgon, innan du springer runt i varje hörn."

"Jag skall vara försiktig", sa Rödluvan till sin mamma och gav sig iväg.

Mormor bodde ute i skogen långt från byn där Rödluvan bodde. Just när Rödluvan gick in i skogen mötte en varg henne. Rödluvan visste inte vad det var för en konstig figur och blev inte alls rädd för honom.

"God dag, lilla Rödluvan, hur mår du min lilla vän", sa han.

"Tack, jag mår bra", svarade Rödluvan.

"Vart skall du ta vägen så tidigt?"

"Till min mormor."

"Vad har du i korgen?", frågade vargen.

"Kaka och vin. Igår var det bak-dag och min stackars sjuka mormor skall få något gott så att hon blir bättre."

"Var bor din mormor?", frågade vargen.

"Hon bor en bra bit in i skogen. Hennes hus står under tre stora ekträd. Du känner säkert till det", svarade Rödluvan.

"Vilken späd liten varelse", tänkte vargen. "Vilken fin, fyllig munsbit hon kommer att bli. Hon kommer att bli mycket godare än den gamla kvinnan. Jag måste vara listig så att jag kan fånga båda två." Så vargen promenerade en stund vid Rödluvans sida och sa sedan: "Se så vackra blommor det växer här runt omkring. Skall du inte se dig lite omkring, lyssna på fåglarna och plocka en bukett blommor till din mormor?"

Rödluvan såg sig omkring och när hon såg solstrålarna dansa bland trädkronorna och vackra blommor växa överallt, tänkte hon: "Kanske jag skall plocka en bukett till mormor. Det skulle säkert göra henne glad. Det är ju så tidigt på dagen så jag hinner till henne i god tid." Så hon lämnade vägen och sprang in i skogen för att plocka blommor. När hon väl plockat en blomma tyckte hon sig se en ännu vackrare blomma längre in i skogen. På så sätt kom hon längre och längre in i skogen.

Under tiden sprang vargen raka vägen till mormoderns hus och knackade på dörren.

"Vem där?", ropade mormodern.

"Det är Rödluvan", svarade vargen. "Jag är här med kaka och vin."

"Lyft av haken så kan du öppna dörren", ropade mormodern, "Jag är för svag för att kunna stå upp."

Vargen lyfte av haken och dörren gick upp. Utan att säga ett ord, gick han rakt in till mormoderns säng och slukade henne. Sedan tog han på sig hennes kläder, tog på sig hennes nattmössa, lade sig i sängen och drog för sängdraperiet.

Lilla Rödluvan hade under tiden sprungit runt i skogen och plockat blommor. När hon hade plockat så många att hon inte kunde bära fler, kom hon plötsligt ihåg sin mormor och

skyndade sig iväg till henne.

Hon blev förvånad när hon såg att ytterdörren stod öppen och när hon gick in i stugan, fick hon en underlig känsla att allt inte var som det skulle.

Hon ropade: "God morgon", men fick inget svar. Hon gick då fram till sängen och drog undan draperiet. Där såg hon sin mormor med nattmössan nerdragen över ansiktet och hon såg väldigt konstig ut.

"Mormor!" sa hon, "Så konstiga öron du har!"

"Desto bättre hör jag dig, mitt barn", blev svaret.

"Men mormor, så stora ögon du har", sade hon.

"Desto bättre ser jag dig, min vän".

"Men mormor, så stora händer du har!"

"Desto bättre kan jag krama dig."

"Men en så förskräckligt stor mun du har!"

"Desto lättare är det att äta upp dig."

När vargen hade sagt detta var han snabbt ur sängen och svalde lilla Rödluvan i ett litet nafs.

Nu hade vargen stillat sin hunger och lade sig ner på sängen igen. Snart somnade han och började snarka ljudligt. En jägare gick då förbi huset och tänkte för sig själv: "Det var väldigt vad den gamla kvinnan snarkar. Bäst att se om hon vill något".

Så han gick in i stugan och när han kom fram till sängen såg han att det var vargen, som låg i den. "Vad gör du här, din gamla syndare", sade han. "Dig har jag letat efter länge!"

Precis när han skulle till att skjuta honom, slog det honom att vargen kanske slukat den gamla kvinnan, men att hon kanske

fortfarande kunde räddas. Han sänkte då geväret, hämtade en sax och började klippa upp magen på den sovande vargen.

När han gjort ett par klipp såg han Rödluvan och efter ytterligare några klipp, sprang flickan ut, och ropade: "Oh, vad rädd jag varit och så mörkt det var inuti vargen".

Efter en stund kom den gamla mormodern också ut levande, men så skräckslagen att hon knappt kunde andas. Rödluvan sprang ut och hämtade stora stenar, som de fyllde vargens mage med. När han sedan vaknade, ville han springa iväg, men stenarna var så tunga att han inte orkade utan föll död ner.

Alla tre var nu tillfreds. Jägaren tog skinnet av vargen och gick hem med det. Mormodern åt kakan och drack vinet, som Rödluvan hade haft med sig. Rödluvan tänkte för sig själv: "Så länge jag lever, skall jag aldrig lämna vägen och springa ensam in i skogen, när mamma förbjudit mig att göra det.

Det har också berättats att en gång när Rödluvan ännu en gång skulle gå med kakor till sin gamla mormor, kom en annan varg fram till henne och försökte få henne att lämna vägen. Rödluvan var dock på sin vakt och fortsatte raka vägen till sin mormor. När hon kom fram berättade hon för sin mormor att hon mött en varg som hälsat på henne. Den hade tittat på henne med så konstig blick, så hon var säker på att om hon inte varit på en allmän väg, hade den säkert ätit upp henne.

"Oj då", sade mormodern, "det är bäst att vi stänger dörren så han inte kan komma in".

Strax därefter knackade vargen på dörren och ropade: "Öppna dörren mormor, det är Rödluvan och jag har med mig lite kakor till dig".

Men de höll tyst och öppnade inte dörren. Vargen strök runt huset ett par tre varv och hoppade sedan upp på taket för att vänta på att Rödluvan skulle återvända hem till kvällen. Då skulle han smyga efter henne i skydd av mörkret för att fånga och äta upp henne. Mormodern förstod dock vad vargen tänkte

göra. Framför huset stod en stor stengryta, så hon sa: "Hämta hinken, lilla Rödluvan. Jag gjorde några korvar igår. Bär det vatten jag kokade dem i till grytan". Rödluvan fyllde vatten i grytan tills den var helt full.

När vargen kände lukten av korv från grytan, sniffade han och smög ner mot takets kant. Han sträckte ut halsen så långt att han tappade fotfästet, halkade av taket och föll rakt ner i grytan och drunknade.

Men Rödluvan gick med glatt humör hem och ingen försökte någonsin mer att göra henne illa.